

ACC. N:R M. 9755:1-2.

Landskap: Småland
Härad: L. Möre, Färnebo
Socken: Gullabo, Rämön
Uppteckningsår: 1945
Upptecknat av: B. O. Bondesson
Adress: Lersjöfors
Berättat av:
Född år 1884 i Gullabo

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kryddat brännvin

s. 1-2.

LUF 50.

M. 9755: 1.

Landskap: Småland. Upptecknat av: B.O. Bondeson.
Härad: S. Möre. Adress: Lesjöfors.
Socken: Gullabo. Berättat av: -
Uppteckningsår: 1945. Född år 1884 i Gullabo

Kryddat brännvin.

LUF 50

Brännvinet ansågs som medicin av de gamle. Det dracks både enbart och med tillsats av någon krydda. Kryddan tillsattes dels för smakens skull och dels för dess helande verkan.

För att göra brännvinet smakligare tillsattes kummin. Man fick då s.k. komjansbrännvin.

Man gjorde även ett avkok på malört och tillsatte. Det blev beskt och smakade illa men hjälpte mot magplågor. Både blad och blommor användes. Och då malört växer ganska allmänt i trakten vållade det ingen svårighet att få sitt lystmäte fyllt.

Kamfer i brännvin användes som linnement att badda på sår och svulster och för värk.

Ett medel mot reumatism var brännvin i svarta vinbär. Man plockade då en butelj full av svarta vinbär och slog på brännvin, som fick stå en

Ifyll endast ovanstående uppgifter!

ACC. NR M. 9755: 2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och dra, varefter det kunde användas att tas in eningen skedvis eller i
supar. -

Utom detta meddelas följande från Rämens socken i Värmland:

Som djurmedicin användes roten av libesticka lagd i brännvin. Det blev
en mycket skarp och illasmakande dryck, då det fått dra en tid.

Det var en mycket vanlig medicin, som gavs till hårdmjölkade kor. Vid
kalvningen kunde det hända, att kon fick flen, juvret blev hårt och kon
gav ingen mjölk och då gav man henne libestickebrännvin. Det gjorde man
i vanliga fall.

En annan sorts brännvin som användes som läkemedel åt människor, då de
plågades av smärtor i magen var pepparpungsbrännvin.

Av pepperpungsvärten (en art av Capsicum ?) tog man den mogna frukten
som är mjuk och till färgen röd och lade i brännvin och fick på så vis
ett slags skarpa droppar, som togs in, då man hade magplågor. Detta pep-
parpungsbrännvin var förr en vanlig hemlagad medicin bland folket i
Värmlands bergslag. På grund av dess styrka var endast några droppar
tillfyllest. Pepparpungsvärten fanns också som krukväxt ganska allmänt.